

Tanja Polajnar

Rokometašica, ki je na igrišču vselej pustila dušo

Majda Tolar

V naši neposredni bližini pogosto živijo izjemni ljudje, ki so dosegli velik sloves in ugled, pa nam tega nikoli ne dajo vedeti. O njihovih dosežkih izvemo od drugih, preberemo v časopisu, o njih poročajo na televiziji ... Živijo povsem običajno življenje. Ne spijo na lovorikah preteklih uspehov, temveč se spopadajo z novimi življenjskimi izzivi. To velja tudi za Tanjo Polajnar – nekoč odlično slovensko rokometišico.

Ko si se 16. avgusta 1997 na finalni tekmi turnirja Electa '97 na Galjevici poslovila od aktivnega igranja rokometu, so te mnogi razglasili za najboljšo slovensko igralko vseh časov. Veljala si za rokometiščico, ki je na igrišču pustila dušo. Cenili so tudi tvojo voditeljsko vlogo v ekipi.

Kako danes ocenjuješ te izjave in kaj ti pomenijo? Ali imaš kaj nostalgije po tistih časih, ko si bila v vrhu slovenskega ženskega rokometu?

Težek je bil ta dan, dan končnega slovesa od aktivnega igranja rokometu. Vendar ima vse svoj začetek in konec, tako tudi športna kariera. Slovo od RK Krima je bilo resnično težko in tudi ganljivo. Šele ko je bilo vsega konec, sem se zavedla, da sem resnično pustila pozitivno sled v slovenskem ženskem rokometu, kajti bilo je veliko iskrenih zahval za vse, kar sem naredila na športnem igrišču. Da bi se z nostalgijo spominjala rokometnih dni, ni časa in tudi ne potrebe. Še vedno se družim tako s še aktivnimi kot tudi z bivšimi soigralkami in skupaj obujamo lepe spomine ali pa komentiramo aktualno dogajanje v slovenskem rokometu.

Slovo od igranja rokometu je bilo zelo ganljivo. Na mnogih slikah, ki so polnile časopise po tvojem slovesu od rokometu, je bilo videti

solze tako v tvojih očeh kot v očeh tistih, od katerih si se poslovljala. Še posebej je tvoj odhod ganil takratnega predsednika RK Krima Zorana Jankoviča. Kako se je začelo vajino sodelovanje in prijateljstvo?

Vsega sta krivi dr. Marta Bon, nekoč moja soigralka pri Belinki Olimpiji, v tistem času (leta 1991) pa igralka in trenerka RK Krima, ki je igrala v prvi slovenski ligi, ter alfa in omega kluba Cvetka Benet, ki ji še danes mnogi pravijo mama RK Krima. Tekme so se igrale na asfaltu na Rakovniku, kjer ima v bližini svoj dom Zoran Jankovič. Ker so bila dekleta v klubu zelo perspektivna in so izžarevala veliko ljubezen do rokometu, jim je Zoran včasih kupil sendviče in sok za na tekmo, pomagal pri nakupu športne opreme ...

Kaj kmalu je postalo jasno, da za nadaljnji razvoj in napredek kluba ne bosta dovolj samo pridnost igralk in podpora njihovih staršev, zato je Marta na vsak način želela pritegniti k sodelovanju tudi Zorana, v katerem je videla srčnega človeka z ogromno energije in z vizijo. V začetku se je Zoran uspešno branil "napadov" Marte in Cvetke, na koncu pa je popustil in postavil pogoj, da RK Krim postane prvak Slovenije. Misli je, da je to nemogoče in da se bo na ta način rešil sodelovanja v ženskem rokometu, ki ga sploh ni poznal, še manj pa cenil, kajti pred tem je deloval v košarkaškem klubu Olimpija in imel

Slovo od igranja rokometu je bilo ganljivo, še posebej je njen odhod ganil takratnega predsednika RK Krim Zorana Jankoviča. Foto: arhiv Tanje Polajnar

Članice RK Krim v sezoni 1993/94. Na skrajni levi strani je Cvetka Benet, na skrajni desni pa Marta Bon – dve pomembni osebnosti v Tanjinem življenju. Foto: arhiv Tanje Polajnar

opraviti z velikimi imeni slovenske in jugoslovanske košarke. V tem času sem bila jaz ravno doma v Železnikih in razmišljala sem o ponudbah za nadaljevanje kariere v Nemčiji ali Španiji. Po tem ali pa skoraj istočasno, ko sta Zorana pritegnili k sodelovanju, sta Cvetka in predvsem Marta pričeli prepričevati mene, da bi igrala za RK Krim. Najprej se mi je zdelo vse skupaj smešno, vendar je bila Marta vztrajna in tako naju je oba z Zoranom prepričala, da lahko skupaj naredimo veliko. Ni se motila in danes je RK Krim velik klub, ki je nepremagljiv na slovenskih tleh in zelo uspešen tudi v evropskem merilu.

Ali sta z Zoranom Jankovičem še danes "na zvezi"?

Za razliko od drugih klubskih kolegic je bil Zoran ne samo moj šef v rokometu, ampak tudi v službi. Še preden se je namreč pričela moja prva rokometna sezona pri RK Krim, sem v juniju 1992 pričela z rednim delom v podjetju Electa inženiring, d. o. o., katere lastnik je bil takrat Zoran. S ponosom lahko rečem, da sem se od njega ogromno naučila. Bil je

Tanja in Zoran Jankovič v času volilne kampanje oktobra 2006, ko je Zoran Jankovič kandidiral za ljubljanskega župana. Foto: arhiv Tanje Polajnar

zelo strog in pošten direktor, ki je spoštoval svoje zaposlene. Še danes sem zaposlena v tem podjetju, in čeprav je sedež Electe oddaljen od ljubljanske mestne hiše le približno 50 metrov, se zaradi prenatrpanega urnika, ki ga ima sedaj Zoran kot ljubljanski župan, zadnje čase bolj malo srečujeva. Še vedno pa na vsake toliko časa na hitro skočim do njegove pisarne, da mu zaupam kakšno veselo novico ali pa tudi težavo.

Zelo odmevno je bilo, da si za poslovilno darilo dobila avtomobil znamke Suzuki vitara, ki ima na registrski tablici tvoje športno ime Pola. Ali se spomniš, kakšni občutki so te prevevali, ko si prejela to darilo?

Čisto sem bila iz sebe, nisem mogla verjeti, da je to res, in avta od razburjenja niti nisem mogla vžgati. Ko mi ga je končno uspelo zapeljati okoli dvorane, je avto samo poskakoval, ker so se mi tako tresla kolena. Suzuki mi še danes odlično služi in ga ne zamenjam za noben drug avto. Od hiše bo šel šele takrat, ko bo zrel za odpad. Tudi moje roketne prijateljice iz tujine so bile nad darilom, ki sem ga dobila, presenečene, nekatere pa kar malo prizadete, ko so izvedele zanj. Ko so same končale svojo roketno kariero, se jim njihovi člani uprav ali predsedniki klubov niso zahvalili niti z enim skromnim cvetom.

Katere uspehe bi ocenila kot največje v tvoji športni karieri?

Od športnih dosežkov je gotovo največji dosežek drugo mesto na svetovnem prvenstvu v Južni Koreji, kjer smo v finalu izgubile s takratno Sovjetsko zvezo za samo en gol. Potem je sledil dvakratni evropski naslov klubskega prvaka z RK Radnički iz Beograda, pa prva medalja za ženski roketmet v zgodovini Slovenije – tretje mesto na mediteranskih igrah v Bariju, pa kar nekaj naslov balkanskih prvakinj, prvakinj Jugoslavije, pokalnih zmagovalk Jugoslavije.

Bile smo tudi pokalne zmagovalke Slovenije, državne prvakinje Slovenije ... Velik uspeh je predvsem celotna dolgoletna športna kariera, ki mi je omogočila, da sem obiskala in prepotovala številne države ter spoznala različne kulture in navade njihovih prebivalcev ter pridobila številne prijatelje.

Kaj je v tvojem življenju tisto, na kar si najbolj ponosna?

Nobena medalja in nobeno priznanje, ki sem ga prejela v preteklosti, se ne more primerjati s srečo, ki mi jo vsakodnevno prinaša moja srčna in pridna hčerka Tjaša.

Sedaj pa se vrniva na začetek tvoje športne poti – poti igralke roketmeta. Začela si jo v do-

Za poslovilno darilo je Pola dobila avtomobil znamke Suzuki vitara.
Foto: arhiv Tanje Polajnar

mačih Železnikih pri RK Alples. Kako si postala članica tega rokometnega kluba? Kaj je takrat pomenilo igrati pri Alplesu?

Čisto prve rokometne korake sem sicer naredila v Škofji Loki, kjer smo živeli do mojega desetega leta. Nato pa smo se preselili v Železnike, kjer sem pričela obiskovati šesti razred osnovne šole, ki se je takrat še imenovala OŠ Prešernove brigade Železniki. Večino šolskih ur telovadbe smo se učili rokometnih prvin pod okriljem učitelja športne vzgoje Filipa Gartnerja. Takrat so bila organizirana tako tekmovanja med razredi na naši šoli kot tudi medšolska rokometna tekmovanja. Sama sem že dokaj hitro zrasla do današnje višine in sem bila druga največja v razredu, kar mi je sicer koristilo pri rokometu, na šolskih pleših pa ne. Trenirala in igrala sem v vseh selekcijah RK Alples, tako da sem bila večino časa po pouku na igrišču oziroma na treningih. Članska ekipa Alplesa je uspešno tekmovala v drugi zvezni jugoslovanski ligi, ki je bila zelo močna, kmalu pa se je prebila v 1. B ligo. Igrale smo še na asfaltiranem igrišču v Dašnici, kmalu pa smo se preselile v novozgrajeno športno dvorano na Podnu. Sicer nas je to malo oddaljilo od naših domačih navijačev, vendar pa so nas zvesti prijatelji prišli vzpodbujati tudi na tekme v Škofjo Loko.

Kateri trenerji in članice iz tistih časov so ti ostali v spominu?

V nižjih selekcijah je to že omenjeni Filip Gartner, v članski ekipi pa sta bila to Jože Rakovec in Andrej Kavčič. Soigralke, ki so mi ostale v spominu s primiki, ki so jih takrat imele, so: Irena in Jelka Lušina, Dana Benedik, Mateja Rihtaršič, Mateja Kankelj, Mirjam Kramar, Andreja Možgan, Nada Stojčevski, Tončka Šolar; kar nekaj mojih sošolk: Mojca Jelovčan, Jana Ponikvar in Anita Benedičič, ter številna druga dekleta iz Železnikov, kajti rokomet je bil najbolj popularen in najštevilčnejši šport v tistem času med dekleti v naši dolini.

Mnoge izmed soigralk so bile tudi tvoje sošolke. V osnovni šoli v Železnikih si veljala za pridno učenko, ki je bila dejavna v mnogih izvenšolskih dejavnostih. Ali nam lahko poveš, v kakšnem spominu ti je ostala osnovna šola?

Na žalost so brezskrbna osnovnošolska leta prehitro minila in se nisem niti zavedla, kako nam je lepo. Na to obdobje imam lepe spomine, ki jih sestavljajo prijazni učitelji, odlični odnosi med sošolci ter veliko športnih in drugih interesnih dejavnosti.

Članice RK Alples na pripravah v Izoli leta 1981.
Foto: arhiv Tanje Polajnar

Skupinska slika 6. c razreda z razredničarko Ano Komar, por. Florjančič. Foto: arhiv Tanje Polajnar

Ko smo ravno pri šoli, nam povej, kako ti je uspelo usklajevati obveznosti, ki si jih imela kot športnica, s šolo in pozneje s študijem. Ali si kot aktivna igralka imela v šoli kakšen poseben status?

Posebnega statusa športnika v šoli nisem imela nikoli. V osnovni šoli so bili učitelji ponosni na dobro rokometno ekipo, ki smo jo imeli na šoli, medtem ko je bil v srednji šoli že večji problem. Za daljšo odsotnost od pouka (npr. zaradi priprav) sva morala z očkom do ravnateljice šole in jo milo prositi za privolitvev. Priložiti sva morala tudi prošnjo kluba, pogoj pa je bil tudi to, da sem imela dobre šolske ocene. Profesorica za kemijo mi je pogosto očitala, da je ona lahko združevala igranje namiznega tenisa in študij, ter me je zaradi odsotnosti še bolj imela na piki. Na fakulteti pa sploh ni bilo nobenega popuščanja, oziroma da bi imela kakšen poseben status. Če si manjkal na predavanjih, nisi dobil frekvence, ki je bila pogoj za pristop k izpitu. V času aktivnega igranja rokometu sem naredila le en letnik fakultete v Ljubljani in en letnik na fakulteti v Beogradu. Čeprav sedaj osebno mislim, da bi kljub športnim obveznostim v reprezentanci in klubu le lahko dokončala študij, mi to takrat ni uspelo, zato pa sem toliko bolj pridna študentka sedaj, ko končujem magistrski študij prava in managementa nepremičnin.

Kje in kako se je nadaljevala tvoja kariera po odhodu iz domačega Alplesa? Menda si že takrat podpisala pristopnico za klub iz Splita.

Po končani osnovni šoli sem bila že kar standardna članica RK Alplesa, ki je takrat sodeloval v 1. B zvezni jugoslovanski ligi. Marsikateri klub se je takrat zanimal zame, najbolj pa so bili vztrajni predstavniki RK Split, ki so prišli na razgovor z mojim očetom o morebitnem prehodu v njihov klub. Takrat sem ravno zaključila osnovno šolo in se želela vpisati na srednjo zdravstveno šolo v Ljubljani. Obljubili so mi, da bom lahko obiskovala srednjo zdravstveno šolo v Splitu, za katero sem v Ljubljani že opravila sprejemne izpite in nestrpno pričakovala rezultate. Kljub mladosti me je oče podpiral pri moji odločitvi in podpisala sva pristopno izjavo za splitski klub. Šele nekaj dni kasneje me je mami streznila z nedolžnim vprašanjem: "Kdo ti bo pa v Splitu prišil gumb, če se ti bo odtrgal?" Po tehtnem družinskem premisleku smo sklenili, da sem kljub vsemu še premlada za odhod in za samostojno življenje v Splitu. Vedeli smo, da če bom vztrajala v rokometu, to ne bo zadnja ponudba. Tako sem ostala doma in nadaljevala z igranjem v RK Alplesa ter se spopadala s srednješolskimi težavami na zdravstveni šoli v Ljubljani.

Tanja nastopa ob odkritju spominske plošče dr. Antonu Dermoti.
Foto: arhiv Tanje Polajnar

Takrat se je ustvarjala "velika Olimpija". Bila je lepa ekipa ob dobrem trenerju Jerasu. Kaj je pomenila Olimpija v tistem času v jugoslovanskem prostoru?

Zaradi t. i. portoroških sklepov v športu so se oblikovali centri perspektivnih športnikov iz cele Slovenije v določenih krajih. Tako na primer je bila v ženskem rokometu težnja, da vse perspektivne rokometiške pridejo igrati v RK Olimpijo, čeprav je bil na primer takrat RK Alples veliko boljši klub tako glede rezultatov kot tudi glede organizacije, za kar je imel veliko zaslug sponzor Alples in še danes neutrudni športni delavec Tone Kemperle.

Kakor koli že, takrat sva skupaj z Dano Benedik prestopili k Olimpiji. Olimpija je bila ekipa, ki so ji vsi v Jugoslaviji pripisovali svetlo prihodnost. Vendar je imel klub premalo izkušenj na področju "bal-kanske kuhinje", kar je pomenilo veliko vplivanja na sodnike, delegate ... In zaradi tega smo včasih resnično izgubile le zaradi slabih sodnikov. Bile smo tretja, četrta ekipa v prvi jugoslovanski ligi. V glavnem smo bile vse še dijakinje oziroma študentke, ki smo s srcem trenirale in igrale rokomet. Denarja ni bilo veliko, za kakšno pico in mesečno vozovnico. Trenirale smo zelo veliko, saj je Majč (Leopold Jeras) od nas zahteval absolutno kondicijsko pripravljenost, hkrati pa je bila tudi konkurenca za igralna

mesta huda. Kljub temu smo bile prave prijateljice in z mnogimi smo še danes v kontaktu, z nekaterimi celo zopet sestavljamo odlično rokometno ekipo, ki ima malo počasnejši korak, a še vedno dovolj hiter, da nam tudi nekatere mlajše rokometiške ne morejo slediti.

Po trenjih, do katerih je prišlo v Olimpiji, si pristala v RK Radnički. Kako je prišlo do tega prestopa in kaj je to pomenilo zate?

Takratno vodstvo Olimpije nam je obljubljalo, da nam bo uredilo status in da nam bo s tem priznana delovna doba, ki nam bi po zakonu lahko pripadala. Ker tega niso izpolnili, sem se po štirih sezonah odločila za nadaljevanje kariere v Beogradu. Čeprav sem imela ponudbe tudi iz Zagreba in Splita, so bili predstavniki Radničkega najbolj vztrajni in so me celo poiskali v avtokampu, ko sem bila na počitnicah, ter me prepričali, da so najboljša izbira.

V klubu so me lepo sprejeli in nisem bila edina igralka, ki je bila tako daleč od doma. Poleg le nekaj Beograjkank so bile novinke v klubu tudi rokometiške iz Hrvaške, Bosne, Vojvodine, kajti Radnički je bil ogrodje takratne jugoslovanske reprezentance in imel je veliko veljavo na takratni rokometni sceni. Predsednik Radničkega je bil pokojni David Kalinić, ki je bil desetletja najbolj znano ime jugos-

Članice RK Belinka Olimpija v sezoni 1983/84. Foto: arhiv Tanje Polajnar

lovanskega rokometu in tudi dolgoletni predsednik Rokometne zveze Jugoslavije.

Vsaka igralka je bila izredno počaščena, če jo je on osebno povabil v klub. Predvsem zaradi prestopa v tako močen klub sem tudi jaz kaj hitro postala stalna jugoslovanska reprezentantka.

V RK Radnički so ti tudi našli mesto krožnega napadalca (pivota), s katerim si se proslavila.

Kako je igrati na tem mestu?

V principu nisem bila nikoli posebno vezana na eno igralno mesto. Najpomembnejše mi je bilo, da sem igrala. Sicer je kar velika razlika med mestom krožnega napadalca (pivotom) in zunanjim igralcem. Za pivota smo pravili, da je "vodonoša" ekipe, kar pomeni, da gara, pripravlja prazen prostor in priložnost za strele zunanjih igralcev. Hkrati pa še prejema vse namerne in nenamerne udarce obrambe. V primeru, da v ekipi nimaš igralca z dobrim pregledom igre, skoraj ne dobiš nobene žoge in se pač ne vpišeš med strelce. V nasprotnem primeru pa je najlažje

doseči gol prav krožnemu napadalcu, če pa slučajno ne zadene gola, pa je v veliki večini nad njim storjen grob prekršek in dosojena je sedemmetrovka.

Kot soigralka si imela veliko avtoriteto in so te zelo upoštevali. Kako ti je to uspelo?

Nikoli nisem imela briljantne rokometne tehnike, zato sem to poskušala nadoknaditi z drugimi stvarmi, kot so borba za vsako žogo in do zadnje minute. Nikoli se nisem predala že pred tekmo t. i. papirnati favoritom. Seveda so kasneje prišle tudi izkušnje, ki sem jih vedno z veseljem delila z mlajšimi soigralkami. Pomembna je bila tudi moja samozavest, ki pa sem si jo ustvarila sama na t. i. delu v tujini, daleč od svojih najbližjih.

Rokomet velja za precej grobo igro, ki ima za posledico poškodbe. Spomnim se, da je tvoja mati pred tekmami vedno trepetala, da se ti ne bi kaj zgodilo. Kljub temu si bila kar nekajkrat poškodovana. Katere poškodbe si utrpela?

Članice RK Radnički so v sezoni 1991/92 postale evropske prvakinje. Foto: arhiv Tanje Polajnar

Najhujša je bila poškodba kolena, zaradi katere sem bila odsotna z rokometnih igrišč kar devet mesecev. Potrgala sem si kolenske vezi in uničila meniskus. Kljub temu, da imam še danes v desnem kolenu vi-jake, so zdravniki na ljubljanski ortopediji odlično opravili svoje delo in sem brez problemov igrala še naslednjih 12 let. Med drugim so mi vročevrвне Madžarke izbile sprednji zob, Dalmatinke zlomile nos, poleg tega pa sem skupila kup modric in prask, ki jih nisem nikoli štela, saj so bile, sploh v primeru zmage, hitro pozabljene. Mami mi je velikokrat rekla, da bom na stara leta invalid, če se ne bom pazila. Z očkom sva ji morala neprestano razlagati, da je pač rokomet zelo grob in kontakten šport ter da se pač kaj posebno ne moreš paziti, razen če sediš na tribuni.

Med tvojim bivanjem v Beogradu se je v Sloveniji leta 1991 zgodila osamosvojitvev. Ker si po tem dogodku ostala v Beogradu, se je pojavilo precej različnih komentarjev in celo obtožb,

Mesto krožnega napadalca (pivota) zahteva od igralca veliko mero borbenosti.
Foto: arhiv Tanje Polajnar.

čes, kaj še počneš tam. Kako si doživljala ta čas in zakaj si vztrajala v Beogradu?

V tistih časih, pred informacijskim bumom, je vsaka TV-postaja komentirala aktualne dogodke na svoj način in jih posredovala širši javnosti skladno s političnimi direktivami. Tako smo na primer jaz v Beogradu in moji domači v Železnikih gledali isto sliko s povsem različnimi komentarji oziroma poročili o aktualnih dogodkih. V bistvu sploh nisem imela predstave o tem, kaj se resnično dogaja, kajti v ospredju je bil zame le šport. Tudi vsi ostali športniki se s politikom niso obremenjevali. Težko je sedaj razložiti takratno vzdušje oziroma stanje, kajti sama sploh nisem občutila, da se dogaja nekaj pomembnega. Vojna v Sloveniji je bila na srečo kratka in vse se je pravzaprav zgodilo zelo hitro. Ko sem uspela poklicati domov, mi je mami vsa v strahu povedala, da je brat Lado s teritorialci na brniškem letališču in da naj ostanem na varnem, naj se ne podajam na pot. Na vrat na nos resnično nisem želela drveti domov. Hkrati se je pričel cikel priprav na bližajoče se olimpijske igre v Barceloni, kot da se ni nič zgodilo. V kratkem predahu med pripravami sem prišla domov in šele takrat sem videla zadeve s pravega zornega kota. Čeprav sem vzljubila Beograd in že celo premišljevala o tem, da bi po končani karieri živela ter si ustvarila družino tam, sem se vseeno odločila, da se vrnem domov. Kljub temu da je bila Slovenija že mednarodno priznana, pa sem imela ogromno logističnih problemov pri vrnitvi. Na slovenski meji so me vrnili nazaj na Madžarsko, čeprav sem slovenska državljanka, ker sem imela na avtomobilu, ki sem ga kupila že pred leti v skupni državi, registrsko oznako Beograda. Da ne omenjam problemov z ostalimi dokumenti. Ko sem vprašala tiste, ki so mi upali na glas očitati, da sem bila med vojno v Beogradu, kaj bi oni storili na mojem mestu, so bili tiho ali pa so priznali, da bi reagirali podobno.

Kakšni so tvoji spomini na leta, ki si jih preživela v Beogradu pred pričetkom vojne? Ali si ohranila stik z ljudmi, s katerimi si sodelovala?

Odhod v Beograd je bil velika prelomnica v mojem življenju. Sama tako daleč, drugačna kultura, zelo odprti ljudje, ki so me z vsem srcem sprejeli medse – vse to je močno zaznamovalo mojo osebnost.

Prvi dve leti življenja in igranja v Beogradu so bila sploh enkratna, saj smo bile rokometašice Radničkega prave "carice", poznali so nas vsi, tudi policisti. Nekoč sem ravno zamujala na trening in sem v naglici prevozila rdečo luč. Ko so me ustavili policisti, so samo rekli: "No, naša Slovenka, zagotovo zamujaš na trening. Naj ti bo." Brez kazni sem nadaljevala z vožnjo. Bila sem v prvi postavi jugoslovanske reprezentance, ki je bila v vrhu svetovnega rokometu. Finančno sem bila preskrbljena, čeprav ne toliko kot drugi športniki (nogometasi in košarkarji na primer), vendar se je lahko lepo, brezskrbno živelo.

Na žalost mi je takrat neozdravljivo zbolel očka in želela sem se vrniti domov. V klubu so mi stali ob strani in imeli veliko razumevanja za nastalo situacijo. Uredili so mi letalsko vozovnico, s katero sem imela neomejeno število letov na relaciji Beograd-Ljubljana. Če je bilo letalo zasedeno z drugimi potniki, sem bila lahko v pilotski kabini. Predvsem zaradi njihovega človeškega odnosa in topline sem po očetovi smrti podpisala pogodbo z Radničkim še za dve leti. Še vedno smo dosegale odlične rezultate, finančno stanje kluba pa se je že slabšalo. Kljub vsemu mi je Beograd ostal v spominu kot fantastično vlemesto, v katerega se še vedno rada (sicer bolj poredko) vračam. Z nekaterimi bivšimi soigralkami, pa tudi s prijateljicami, ki sem jih pridobila v tem času, ki pa niso bile le iz športnih krogov, smo še vedno v stikih. Kadar koli pridem v Beograd, si imamo zopet toliko povedati, kot da nas ne bi ločilo toliko kilometrov in burnih let.

V tvoji športni karieri so prav gotovo imeli pomembno vlogo tvoji domači. Kako so sprejemali tvoje odločitve in uspehe?

Brez neomajne podpore staršev redko kateri športnik uspe. Da ostaneš na pravi poti, so potrebna številna odrekovanja in opora, ki jo imaš pri svoji družini. Ko sem bila pri Olimpiji, sta oči in mami redko za-

Družina Polajnar leta 1970: od leve proti desni si sledijo Tanja, oče Mirko, brat Lado in mati Iida. Foto: arhiv Tanje Polajnar

mudila domače tekme. Oči je bil eden najglasnejših navijačev, mami pa nas je v primeru zmage nagradila z jabolčnim zavitkom, ki so ga soigralke včasih pohrustale, še preden sem prišla izpod tuša. Vedno sta bila iskreno vesela vsake naše zmage, ob porazih pa sta me znala tudi potolažiti. Podpirala sta moje odločitve pri menjavi klubov, in čeprav mogoče nista bila ravno navdušena, da odhajam od doma, mi tega nista nikoli preveč pokazala. Vztrajala sta edino, da ne pozabim na šolo in da moram biti tudi pridna učenka.

Ko si se odločila, da boš prenehala z aktivnim igranjem rokometu, si bila v tej odločitvi vztrajna. Preseneča, da si prišla do te odločitve, ko si bila na vrhuncu. Kaj je botrovalo temu?

Po vsaki naporni sezoni sem se brez pravega počitka pred vsako novo sezono spraševala, ali imam še dovolj motiva in volje za ponovne priprave, tekme ... višje cilje ... Vedno je bil neki razlog za nadaljevanje, leta pa so neusmiljeno tekla. Kar naenkrat sem bila že med starejšimi igralkami v ekipi, hkrati pa sem že čutila močno željo po materinstvu. Kljub temu da je bilo leta 1997 pred nami svetovno prvenstvo v Nem-

čiji, na katerega smo se uspešno kvalificirale, sem se to leto dokončno odločila, da je dovolj tekanja po igrišču. Čeprav so me številni prepričevali, da bi odigrala vsaj še svetovno prvenstvo, sem bila trdno odločena, da je konec. Vedela sem, da bom, če bom vzdržala še ene zahtevne priprave za prvenstvo, zopet podaljšala sezono. V preteklosti sem velikokrat komentirala odločitve drugih športnikov, ki so napovedovali konec svoje kariere, nato pa si premislili. Javnost jih ni več jemala resno, pa tudi njihovi rezultati nikoli več niso bili vrhunski. Moje mnenje je, da se mora vrhunski športnik posloviti na vrhuncu svoje kariere, čeprav je včasih težko presoditi, kdaj ta trenutek nastopi. Vedno me je bilo strah, da bom iz publike med tekmo zaslišala neprijetne komentarje, naj že končno neham, naj dam priložnost mlajšim in podobno.

Po dobrem letu si znova poprijela za rokometno žogo. Presenečenje je bilo še toliko večje, ker si se odločila za igranje v Italiji. Kako je prišlo do tega?

Spomladi leta 1998, ko sem že polno uživala v življenju brez športa, se posvetila študiju in načrtovala

Tanja na vrhuncu svoje kariere leta 1997 – 3. mesto na mediteranskih igrah v Bariju – prva medalja za ženski slovenski rokomet. Foto: arhiv Tanje Polajnar

Reprezentanca Slovenije na kvalifikacijah za svetovno prvenstvo v Nemčiji leta 1997. Foto: arhiv Tanje Polajnar

družino, me je poklicala bivša soigralka Mara Šolaja, ki je kar nekaj sezon igrala v Italiji, in prosila za pomoč trenutno prvuvrščeni ekipi italijanskega prvenstva iz Riminija. Pred njimi je bil le še play off, poškodovala pa se jim je ena od glavnih igralk. Ker je bil prestopni rok že davno mimo, so bili prisiljeni iskati igralk, ki so že nehale z igranjem, hkrati pa so bile še dovolj pripravljene za napore play offa. Velike izbire pač ni bilo in zato so bili zelo vztrajni s prepričevanjem. Najprej sem poklicala Zorana Jankovića in ga povprašala za njegovo mnenje in seveda za njegovo privolitev ali nestrinjanje. Rekel mi je, naj se sama odločim tako, kot bo najboljša zame. Moj mož Željko je takrat prav tako igral roket v Avstriji in bilo mi je kar malo dolgčas. Tako zelene nosečnosti pa tudi še od nikjer, zato sem na koncu popustila in pomagala igralkam Riminija, da so osvojile naslov italijanskih prvakinj. Bila je kar prijetna izkušnja, saj sem se naučila italijanskega jezika in spoznala predvsem severno in južno Italijo, ker so le v teh delih močni rokometni klubi. Hkrati pa je bil ta čas tudi zelo naporen, saj sem v tem času še vedno delala v podjetju Electa, zaključevala komercialno šolo, za konec tedna pa sem se vozila v Rimini ter se ob nedeljah ponoči vračala domov.

Ali si se po letih aktivnega igranja rokometu popolnoma odpovedala?

Ko si toliko let v rokometu, je nemogoče čisto pretrgati vse vezi. Tako sem s svojimi nekdanjimi soigralkami iz Alples, Olimpije in Krime ustanovila rokometno društvo z imenom Akcija. S treningi enkrat tedensko skušamo ostati v formi za nastope na veteranskih turnirjih, ki jih je v Sloveniji kar nekaj. Prav tako se udeležujemo turnirjev na območju bivše Jugoslavije: v Splitu, Tivatu, Osijeku, kjer smo osvojile prva in druga mesta v močni konkurenci legendarnih klubov bivše Jugoslavije.

Če bi se še enkrat rodila, ali bi se ponovno odločila za roket?

Težko rečem, ali bi se odločila ravno za roket, vendar pa bi se zagotovo odločila za kolektivni

Igralke Riminija so s Tanjino pomočjo postale leta 1998 prvakinje Italije. Foto: arhiv Tanje Polajnar

šport. Toliko kot ekipni šport nudi mlademu človeku za njegov nadaljnji razvoj in uspešno prihodnost, ne pridobiš na nobeni fakulteti ali v individualnem športu.

Kako ocenjuješ slovenski ženski roket danes?

Ker so v preteklosti preveč kupovali tuje igralk, in se je premalo delalo z mladimi slovenskimi igralkami, je nastala praznina med selekcijami igralk. Tako nam trenutno manjkata dve generaciji, ki bi se lahko kosali z evropsko elito. Prihajajo mlajše igralk, vendar bo potrebno še veliko dela, da se zopet ujamemo korak z evropsko elito.

Ali si predstavljaš, da bi tudi tvoja hčerka Tjaša aktivno igrala roket?

Želim si, da bi se Tjaša ukvarjala s športom, katerega pa bo izbrala, je povsem njena odločitev. Trenutno

trenira roket, karate, plavanje ... Na koncu koncev pa, tudi če si ne bo izbrala športa, je še veliko stvari, ki jih sedaj rada dela (klekljanje, taborništvo, dramski krožki, folklor ...) in s katerimi bo lahko tudi kasneje koristno izrabila svoj prosti čas.

Najpomembnejše je, da bo pri aktivnostih uživala in vztrajala.

Čeprav si življenja v mestu navajena in čeprav je tvoje delovno mesto v Ljubljani, si se odločila, da ustvariš dom v Železnikih. Ali si rada v Železnikih?

Ko bi vsaj imeli boljšo cestno povezavo, kajti vsakodnevna vožnja na delovno mesto v Ljubljano me počasi že utruja. Predvsem luknje in ovinki ter gost promet mi zrahljajo živce še pred pričetkom dneva.

Drugачe pa so Železniki lušno malo mesto, ki se kljub vsemu kar lepo razvija, in zaradi naravnih lepote našega kraja sem zadovoljna, da smo si ustvarili dom tu.

Tanja je še danes zaposlena v podjetju Electa inženiring, d. o. o. Foto: arhiv Tanje Polajnar, l. 1996

Nobena medalja in nobeno priznanje, ki ga je Tanja prejela v preteklosti, se ne more primerjati s srečo, ki ji jo vsakodnevno prinaša njena hčerka Tjaša. Foto: arhiv Tanje Polajnar

Tanja v krogu družine. Foto: arhiv Tanje Polajnar

Tanja z življenjskim sopotnikom Željkom. Foto: arhiv Tanje Polajnar

Iščemo stare fotografije

Spoštovani bralci!

Mogoče tudi vi doma hranite kakšno staro fotografijo,

ki prikazuje vaš kraj, ljudi ali predmete, in mislite, da bi bila zanimiva tudi za druge bralce. Hvaležni bi vam bili, če bi se odločili za objavo v zborniku Železne niti in hkrati obogatili foto arhiv Muzejskega društva Železniki.

Fotografijo lahko prinesete na sedež podjetja DECOP: **DECOP, d. o. o., Log 1, 4228 Železniki**, kjer vam bomo fotografijo takoj preslikali in vam original vrnil.

Informacije:

Andrej Bogataj, telefon: 04/510-16-20

Muzejsko društvo Železniki